

Hij vreesde, had zijn zuster geschreven, dat hij nog genoodzaakt zou zijn den dienst te verlaten, en een betrekking bij zijn schoonvader aan te nemen, die in een gezondere luchtstreek uitgebreide zaken deed.

Een der volgende brieven meldde dat Constant den dienst werkelijk verlaten had, en de betrekking bij zijn schoonvader aangenomen. Het was echter ook dáár geen couleur de rose; de berichten werden zelfs al minder en minder gunstig; hij moest hard werken, en die „uitgebreide zaken” waren op de keper beschouwd zoo uitgebreid niet. De toestand van zijn vrouw werd er bij al die financiële zorgen niet beter op; en de oudste jongen begon — mede een bezwaar, waar het geld niet op den rug groeide — op een leeftijd te komen, waarop het wenschelijk werd dat zijn opvoeding verder in Holland werd voltooid. Om haar broer tegemoet te komen had nicht Henriëtte aangeboden om den jongen bij zich aan huis te nemen, en met hare kinderen samen een opvoeding te geven.

Nicht Henriëtte zoowel als haar man hadden het al lang opgegeven nichtje Bettemie, die na den dood harer moeder meer dan ooit hokvast was geworden, te animeeren eens bij hen in de residentie te komen. Ze waren dus ten hoogste verbaasd toen nicht Bettemie op zekerden morgen een brief zond, waarin ze schreef voor zaken in den Haag te moeten zijn, en bij hen haar anker te zullen neerleggen. Welke die zaken waren, niemand kwam er ooit achter; dit alleen merkten nicht Henriëtte en haar man, dat nicht Bettemie geen oog van Constants jongen af had, ze vond dat hij sprekend op zijn vader geelk, en hij kon net als deze toen hij jong was over de zee spreken en over zee-officieren met hunne mooie pakjes, zijn gansche illusie. 't Was in één woord een alleraardigste jongen... en juffrouw Bettemie zou hoogst verwonderd geweest zijn als ze geweten had hoe die „alleraardigste jongen” nu niet direct een even gunstige opinie over haar in de keuken bij de dienstboden had gebiteerd: een oude nicht, die hem aankeek of ze wat van hem hebben moest, maar... wel verdraaid!... toen hij die nicht een oogenblik later alleen in de gang tegenkwam, had ze hem een ding in de handen gestopt, dat, naar zijn oom zei, een gouden rijder was en wel veertien gulden waard!...

De nicht was 's avonds weer vertrokken, met de belofte, die ze neefje had doen afleggen, dat hij haar eens schrijven zou. De jongen echter wisselde alleen den rijder, maar vergat het schrijven. In hare stille eenzame woning teruggekeerd, had nicht Bettemie genoeg stof tot nadenken.

Welk een contrast vormde háár leven, als ze het bij dat van nicht Henriëtte vergeleek!... Deze woonde ginds in een huis, wel niet zoo mooi en ruim als het hare, maar... gezellig — omdat ze er haar dagen niet alleen in sleet. Nicht Henriëtte had haar man, die haar op de handen droeg, ze had haar kinderen, lieve kinderen, die leven en vroolijkheid brachten in huis — en nu daar die jongen van Constant bij: een alleraardigsten jongen, haar viertal aanvullend en er bij passend of hij er altijd bij had behoord. En zij!... Ze was benauwd geworden toen ze weer voor het eerst die eentonige stilte van die àl te ruime woning als had gevoeld: die woning, die toch óók eens weerklon-